

تکرار یک رفتار از کانال های مختلف

وقتی پای منافع ورزش استان در میان باشد پذیرفتنی نخواهد بود که اگر اشتباهی و خطایی فاحش از برخی ها سر بزند حرفی نزنیم. اگر عده ای بخواهند حرمت شکنی بکنند و بیشتر از سن و سابقه شان حرف زده و نقش مدعی العموم را بازی بکنند تا میدان را برای خود و برخی هم پیمانان خالی کرده و اسباب شادی و خوشحالی آنها را فراهم بکنند باید بدانند که راه اشتباهی در پیش گرفته اند.

قرار بر این نیست که یک نشریه مجوز دار به تریبونی برای تکرار اسامی و پرداختن به نفرات باشد. زمانی که جایگاه رسانه های رسمی با گروه ها و کانال های بدون مجوز از هم تشخیص داده نشود اظهار فضل ها بیشتر و بیشتر می شود.

در هر مطلبی که در ارتباط با ورزش است نباید که فقط اسم ها پشت سر هم ردیف بشوند. آنهایی که باید بگیرند حرف ها را می گیرند. برخی از عزیزان زیاد ناراحت نشوند و سنگ دیگران را به سینه نزنند.

برداشت ها و نگرش ها متفاوت است. فرد بی سواد و غریبه با ورزش و مدیریت آن استان دارد را به یک مفهوم می بیند و آنهایی که اهل علم هستند و فاضل و دوستان و راهنمایانی با مدرک های بالا دارند با دیدی دیگر به استان دارد بودن لیگ برتر و شرایط حاکم بر آن می نگرند.

توهین به فوتبالی ها و کسانی که قبل از سال ۹۰ در فوتبال اردبیل مسولیت داشتند به چه بهایی باید در دستور کار برخی ها قرار بگیرد؟

آیا فوتبال اردبیل در آن سال ها به روش سنتی اداره می شد و دست اندرکاران آن از قوانین موجود بهره نمی بردند؟ آیا آنهایی که چنین حرف هایی را می زنند از گذشته فوتبال اردبیل اطلاع دارند؟ چنان ادعاهایی دارند که آدمی فکر می کند آنها رکوردداران دنیا، قهرمانان المپیک و افتخارآفرینان جهانی و از قلم به دستان بی رقیب هستند. از کسانی که در خط آنها و گروه و کانال و رفقای شان نیستند رزومه طلب می کنند و مورد اهانت قرار می دهند. باید باور کنیم که مشت خیلی ها به مرور باز خواهد شد. اگر ریگی به کفش نباشد عصبانی شدن و عنان اختیار از دست دادن مفهومی

نخواهد داشت.

وقتی گفته می شود که بعضی ها به خاطر رفاقت با پسر آن رییس و هم اتاق بودن با برادر آن مدیر و... سیاست ها و خط مش ها را مشخص کرده و علم حمایت و پشتیبانی برافراشته می کنند، حرف بی ربطی زده می شود؟

همه نوشته ها، گفته ها و اقدامات برای ورزش و اعتلای آن می باشد. حرف حق همواره تبعاتی را به دنبال دارد که توهین و هتک حرمت در فضای مجازی نمونه هایی از این ادعا و تکرار رفتارهای غلط و غیر اصولی است.

وقتی مطلبی در نشریه مجوزدار منتشر می شود نویسنده در محضر مراجع قضایی مجبور به پاسخگویی است. اگر نوشته های منتشر شده در سایت نشریه خلاف واقع باشد می توانند برای گوشمالی دادن نویسنده به دادگاه شکایت کنند و از عصبانیت خود را خیلی بزرگ و بی همتا ندانند و راه هتک حرمت در پیش نگیرند.